

עַל עֹבְדָהָא דְעִבְדָּתָא כָּל יוֹמָא, וְכִתְבִין לְהוּ עַל פְּתָקָא

ואז הנשמה נבחנת על כל מעשיה שהיא עשתה במשך כל אותו יום ואז כותבים אותם

בפתק. **מאי טעמא** ומה הסיבה שבלילה בוחנים את מעשיה. **בגין**

דְּנִשְׁמָתָא סְלָקָא לְעֵילָא, וְאִסְהִידָתָא עַל עֹבְדוּי דְּבַר נָשׁ,

ועל כל מלה ומלה דנפיק מפומיה. אלא בגלל שאז הנשמה עולה

למעלה והיא מעידה על מעשי האדם ועל כל מילה ומילה שיצאה מפיו ומשום כך כותבים

את מעשיו ע"פ הודאת נשמתו כי הודאת בעל דין כמאה עדים דמי (רמ"ק).

המילים שהוציא האדם מפיו אם בתורה או בתפילה עולות ובוקעות רקיעים

וְכֵד הָהִיא מְלָה דְאַפִּיק בַּר נָשׁ מִפּוּמִיהָ אִיהִי בְּדָקָא

יאות, מלה קדישא דאורייתא ועלותא וכאשר אותה

המילה שהוציא האדם מפיו היא מילה ראויה מאחר שהיא מילה קדושה בתורה או

בתפילה. **ההיא מלה סלקא**, ובקע רקיעין, **וקיימא באתר**

דקיימא, עד דעאל ליליא אז אותה מילה עולה למעלה והיא בוקעת

רקיעים והיא עומדת במקום שהיא ראויה לעמוד עד שנכנס הלילה, **ונשמתא**

סלקא ואחיד לההיא מלה, ועאיל לה קמי מלכא וכאשר

הלילה נכנס אז הנשמה עולה ולוקחת עימה את אותה מילה והיא מכניסה אותה לפני המלך

הקב"ה.

כיון שהנשמה מעידה על האדם תשמור את פיך מלדבר דיבורים אסורים

וְכֵן הָהִיא מְלָה לְאוֹ אִיְהִי בְדָקָא יְאוֹת, וְאִיְהִי מְלָה

בְּמִילִין בִּישִׁין, מְלִישָׁנָא בִּישָׂא אמנם כאשר אותה מילה היא

לא מילה ראויה מאחר שהיא מילה של דיבורים רעים של לשון הרע, **הָהִיא מְלָה**

סְלָקָא לְאַתָּר דְּסְלָקָא, וְכִדִּין אֲתִרְשִׁים הָהִיא מְלָה,

וְהִיא חוֹבָה עָלֶיהָ דְּבַר נָשׁ אז אותה מילה עולה למקום שהיא ראויה

לעלות שמה ואז נרשמת אותה המילה ואותו עוון על אותו אדם, והיא נרשמת ממש בגופו

והיא ניכרת ליודעים את חכמת הפרצוף [קנד] (רמ"ק), **הִתָּא הוּא דְּכָתִיב,**

מִשׁוֹכֶבֶת חִיקָךְ שָׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ וזהו מש"כ 'משוכבת חיקך

שמור פתחי פיך' דהיינו שמכיון שהנשמה מעידה על האדם אז לכן תשמור את פיך מלדבר

דיבורים אסורים. **וּבְגִין כֵּן: (תהלים לב) אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחְשׁוּב**

יְהוּה לֹו עֹון. אִימָתִי. בְּשֵׁאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה ומשום כך כתוב בפסוק

'אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון' ומתי לא יחשוב לו ה' עוון אלא הוא כאשר שאין ברוחו

רמיה, דהיינו שאין בנשמתו העולה למעלה בלילה שום עון או רמיה בכדי לחשוב אותו

עליו כי מש"כ 'לא יחשוב ה' לו עוון' הכוונה שאין לו עוון כלל ולכן הוא לא יחשב וירשם

עליו (רמ"ק).

אור הרשב"י

שצריך לזה רוח הקודש בכדי לדעת איזה

רושם הרשום בפרצופו של האדם רשב"י

התכוון שהוא שייך לבחינה כזאת או לבחינה

אחרת ואכמ"ל.

[קנד] וכמו שמבואר לעיל בפרשת יתרו דף

ע' ע"א במש"כ 'ואתה תחזה' וכתבו

המפרשים שם שאין כל אדם יוכל לדעת

מהוהר את סוד חכמת הפרצוף מאחר

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

רעיא מהימנא

מצוה על הלויים לשורר בבית המקדש

מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמֵעֵלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְעִבּוֹד עֲבוֹדַת עֲבוֹדָה וְעֲבוֹדַת מִשָּׁא בְּאֶהָל מוֹעֵד.

(במדבר ד) **פְּקוּדָא דָּא לְהִיּוֹת הַלְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בַּמִּקְדָּשׁ** ואומר

הרעיא מהימנא שמצווה זו הוא שיהיו הלויים משוררים בבית המקדש כי מש"כ 'עבודת

עבודה' פירושו שהוא השיר במצילתיים וכינורות שהיא עבודה לעבודה אחרת (רש"י).

וְאִף עַל גַּב דְּאִזְקִימָנָא לְעֵילָא, הָכָא צָרִיד לְחֲדָשׁ מְלִין,

דְּהָא כִּהֵן אִיהוּ מְקַרִּיב קָרְבָּנָא, וְאִיהוּ מִיכָאֵל. לְוִי אִיהוּ

גְּבִרְיָאֵל. אִיהוּ צָרִיד לְנִגְנָא ואפילו שכבר ביארנו את המצוה הזאת

למעלה בפרשת בהר בכל זאת כאן צריכים לחדש בה דברים כי הרי הכהן העליון הוא

מקריב את הקורבנות למעלה שהוא המלאך מיכאל, והלוי העליון שהוא גבריאל הוא צריך

לנגן ולשיר למעלה כדוגמת הלויים המשוררים למטה (רמ"ק).

יומם יצוה ה' חסדו ז"א מצווה את מיכאל להקריב את התפילות

וְרָזָא דְּמִלָּה, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֶסְדּוֹ, דָּא חֶסְדּוֹ

כִּהְנָא רַבָּא דְּמִיכָאֵל אִיהוּ כִּהֵן הַדְּיוּט לְגַבֵּי

מְאִרְיָה וסוד הדבר הוא מש"כ 'יומם יצוה ה' חסדו' ופירושו שזה החסד דו"א הוא נקרא

הכהן הגדול מאחר שמיכאל שהוא השליח של החסד הוא כהן הדיוט לגבי החסד דו"א

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וְעַם כָּל דָּא דְהֶדְיוּט אִיהוּ אֶצֶל
 מַאֲרִיָּה. מַלְךְ דְּחַיִּית הַקֹּדֶשׁ אִיהוּ. וּבְרַכַּת הֶדְיוּט אֵל
 תְּהִי קָלָה בְּעֵינֶיךָ, וְהָאִי אִיהוּ יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ וְעַם
 כֻּלָּא שְׂמֵחָא דְהֶדְיוּט לְגַבֵּי קוֹנֵהוּ, מִכָּל מְקוֹם הוּא מֶלֶךְ חַיִּית הַקֹּדֶשׁ כִּי פָנִיו הֵם פְּנֵי אַרְיָה
 שְׂמֵחָא וְעַלְיוֹ אָמְרוּ חוּז"ל שְׂמֵחָא בְּרַכַּת הֶדְיוּט קָלָה בְּעֵינֶיךָ וְזוּהוּ מִשׁ"כ "יוֹמָם יִצְוֶה ה'
 חֲסֵדוֹ, דְּהֵינּוּ שׁוֹ"א הַנִּקְרָא הוּי"ה הוּא מִצְוֶה בְּיוֹם אֵת מִיכָאֵל שְׂמֵחָא חֲסֵד בְּכַדֵּי לְהַקְרִיב
 אֵת הַתְּפִילוֹת (רמ"ק).

ישראל צריכים לנגן ולשורר בשמחה בינה של תורה בחצות הלילה

וּבְלֵילָה שִׁירָה עָמִי, דָּא גְבוּרָה. שִׁירָה: (דברים לג) **בְּכוֹר**
שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ. (יחזקאל א) **וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמֵאל,**

וּגְבֻרִיאֵל שְׁלוּחִיהָ ומש"כ 'ובלילה שירה עמי' פירושו שזו היא הגבורה הנקראת

שירה בסוד מש"כ 'בכור שורו הדר לו' כי הגבורה היא פני שור שבמרכבה כמש"כ 'ופני שור

מהשמאל' וזה גבריאל הוא השליח של הגבורה בכדי לפעול את הדין והוא הממונה על

השירה והרינה בלילה (רמ"ק), וְצָרִיךְ לְשׁוֹרֵר וּלְנַגֵּן בְּחֻדוֹהָ בְּחֻמְרָא

דְּאוֹרֵייתָא, (לְאַתְעֵסְקָא לְשַׁלְחָא קְרַבְנָא קָמֵי מַלְכָּא בְּחֻדוֹהָ וּלְכַן יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְנַגֵּן

ולשורר בשמחה בינה של תורה בחצות לילה בכדי לעורר את השיר העליון ולעורר את

היין המשמח שבבינה, ועי"כ להתעסק ביום בכדי לשלוח את הקרבן של תמיד של שחר לפני

המלך הקב"ה בשמחה כי סוד התורה הוא השיר והשיר מעכב את הקרבן, ומאן דלית ליה